

bromera

L'AMULET EGIPCI

Àlan Greus

Premi Bancaixa de Narrativa Juvenil

I

Aquell divendres, com cada matí que és a casa, el pare estava totalment absorbt llegint l'*Independent*. Li agrada desdejunar-se amb les últimes notícies, sobretot les internacionals. Més que res, per raons de feina: és enginyer d'una multinacional informàtica que té fàbriques arreu del món, i es veu obligat a viatjar molt sovint a zones on la situació social i política no és gaire estable. En el moment en què jo entrava a la cuina, sostenia el periòdic amb la mà esquerra mentre amb l'altra mirava de mullar una torrada. De vegades fins i tot l'encerta! La mare diu que això de llegir a taula és un dels mals vicis que ha agafat durant els seus viatges. La Núria no havia baixat encara. Devia haver aplegat a altes hores de la nit. Amb l'excusa del final de curs i de les proves d'accés a la universitat, la meua germana major havia sabut engalipar la mare amb les seues bones paraules. No recorde ben bé el raonament, però més o menys anà així: que si el cansament de les neurones, que si necessitava desinhibir-se un poc de tants papers i tantes hores d'estudi, que l'Ester i jo armàvem massa

rebombori i l'obligàvem a un esforç addicional... i no sé quants romanços més. Té un morro que se'l xafa. No sé d'on trau tota aqueixa xerrameca. Cada dia tinc més clar que té un bon futur com a advocada.

–Ha entrat algú?

Vaig captar la ironia del pare. Em va eixir un *bon dia* inaudible i vaig seure al costat de l'Ester, que remugà quan, en passar pel seu darrere, li vaig clavar una clatellada. (Això de fer la punyeta a les germanes menudes s'ha convertit ja en tota una tradició, i les tradicions, com va afirmar no sé qui, cal conservar-les.) Vaig examinar el que hi havia damunt la taula: suc de taronja, cereals, llet, café, torrades, mantega... La veritat és que això dels grans desdejunis em regira l'estómac. No sé com la gent pot engolir tant quan acaba d'alçar-se de dormir. Aprofitant que semblava estar passant desapercebut, em vaig decidir per un got de llet amb un rajolí d'aquell café tan fluix que fa la mare. Però just en aquell instant ella hi entrava, i el sermó només va tardar dos segons:

–Francesc, t'he dit mil vegades que no m'agrada que prengues tant de café.

–Vinga, mare, no crec que siga *café* el nom que se li pot donar a açò. És com la malta que pren la iaia. A més, ja saps que si no en prenc m'adorm a classe.

–Hui no tens classe, no?

Havia estat lent i m'havia enxampat. I és que de bon matí no sóc persona: em fot moltíssim alçar-me d'hora i, normalment, fins que no passa la segona classe estic a la lluna i vaig pel món una mica zombi. Aquell dia, efectivament, no havia d'anar a l'institut. El Seminari d'Història havia programat per a tots els grups de primer una visita matinal al Museu de les Civilitzacions i una sessió de cinema a la vesprada. Això significava aparcar l'ensopiment diari i fer una mica de festa. Almenys per a mi: m'atrau bastant el fet d'esbrinar coses sobre formes de vida antigues, però m'avorreixen les classes. No sé, tal volta sóc un poc especial. Els de la colla en fan befa, d'aquesta afició, i diuen que estic una mica guillat. Però a mi m'importa ben poc el que pensen. Trobe que estar tothora donant-li puntades de peu a un baló o matant marciants amb cara d'estaquirot és una manera bastant ensopida de passar el temps.

El dia, a més a més, podia ser propici per a xarrar un poc amb l'Anna. Feia quasi un mes que no me la podia traure del cap. I això que, fins aquell moment, m'havia passat totalment desapercebuda, possiblement a causa del seu caràcter, que jo intuïa senzill i reservat. La primera vegada que vaig estar davant d'ella, m'impressionà tant que fins i tot em va haver de preguntar si em passava alguna cosa, perquè m'havia quedat bocabadat mirant-la fixament mentre

parlava. No eren només els seus negríssims cabells, ni l'expressivitat sonora d'uns ulls que semblaven tenir vida pròpia; era tota ella, amb la naturalitat d'uns gestos en absolut postissos i amb una forma de parlar que traïa una sinceritat generosa. L'Anna anava al grup B i no hi coincidíem gaire. Havíem parlat unes quantes vegades en el temps d'esbarjo, comentant en grup algun detall sobre algun examen, però res més. (Confesse que sóc bastant tímid amb les xiques, i sempre pense que cap de les que realment m'agraden es fixarà mai en mi.) El pitjor de tot és que jo advertia que ella no evitava el meu tracte; al contrari, sempre era l'Anna qui es dirigia a mi i iniciava la conversa. Això m'animava, però no em donava l'empenta definitiva. Hui se'm presentava una nova oportunitat. Per això, m'havia empolainat amb els vaquers dels diumenges i amb la nova camisa que m'havia regalat la mare per l'aniversari.

El pare em va dir que li venia de passada el Museu i vam quedar que, si m'afanyava, m'hi acostaria. Havíem acordat de veure'ns tots a l'esplanada que hi ha al davant. D'aquesta manera, els qui vivíem més lluny de l'institut ens estalviàvem un doble viatge innecessari.

En arribar al lloc de reunió eren dos quarts de nou. Encara faltava mitja hora. El pare va rondinar que no tenia temps d'esperar-se: ja arribava tard i

tenia una reunió importantíssima. Li vaig dir que no s'amoïnara: teníem un control de lectura la setmana següent i havia agafat el llibre; podia seure en un dels bancs fins que començara a arribar la gent. (Una mentida piadosa, és clar: el llibre, me'l llegiria la nit anterior a l'examen, com sempre; però així li estalviava un problema a la feina. Sóc molt mirat, jo, en aquestes coses.) Al principi no el vaig veure gaire convençut, però al final va soltar un reneç i va eixir fent grinyolar les rodes.

El que sí que duia a la motxilla era l'últim llibre que havia agafat prestat de la biblioteca. L'autor era alemany i tractava de descobriments arqueològics. Em vaig dirigir a la gruixuda barana de l'escalinata i vaig obrir el volum pel capítol XVI, «Howard Carter descobreix Tutankhamon», justament on l'havia deixat la nit anterior:

Carter i Carnarvon començaren les excavacions. Després de treballar tot un hivern, van alçar, dins del triangle marcat, gran part de les capes superiors, avançant cap als peus de la tomba oberta de Ramsés VI. Hi trobaren una sèrie de cabanyes per a obrers, construïdes amb abundant pedrenyal. A la Vall, això sempre indica la proximitat d'una tomba.

Feia uns mesos, quan la d'Història havia explicat Egipte a classe, s'havia limitat a dictar la cronologia

de les dinasties, havia donat quatre idees sobre les piràmides, els faraons i els models de cultiu entorn del Nil i m'havia deixat amb un pam de nas. Me'n vaig sentir decebut. Un aspecte de l'assignatura que trobava realment interessant i ella s'ho treia de damunt en un tres i no res: que no teníem temps per a acabar la programació, que havia de passar a un altre tema... Per això m'havia afanyat a buscar llibres que parlaren de l'antic Egipte i d'altres civilitzacions antigues; i per això, quan vaig saber que s'havia programat la visita a l'exposició itinerant d'art egipci, vaig pensar que per fi aprofitaven per a alguna cosa les famoses activitats extraescolars.

De sobte, unes veus a la meua esquena em van distraure de la lectura. El mur de l'escala on estava assegut donava a un carrer sense eixida, d'uns cinquanta metres de llarg, que servia d'accés als vehicles que realitzaven les tasques de càrrega i descàrrega del Museu. Al fons, quatre homes baixaven embalums d'un camió i els introduïen a continuació en l'edifici. Se m'acudí que potser els *profes* havien errat el dia: pel que es veia, alguna de les exposicions encara no estava llesta i segurament ens hauríem de perdre diverses sales. Em féu l'efecte que un dels homes llançava imprecacions contra el que estava dalt del camió. Tot i parar atenció, no vaig entendre res: no eren massa lluny, però parlaven d'una manera estra-

nya. Tenien la pell obscura, i vaig pensar que devien ser estrangers que preparaven alguna de les mostres. Vaig reprendre el fil del llibre:

Després de molts titubejos i molts canvis d'impressions, acorden dedicar a la Vall només un altre hivern. Aleshores es dediquen a excavar el lloc que tantes vegades havien menyspreat en els sis hiverns anteriors: el lloc de les cabanyes i els pedrenyals. I aquesta vegada, quan efectuaven el que haurien pogut fer sis anys abans, és a dir, enderrocar les cabanyes dels obrers, tot just hagueren fet el primer colp de picot, hi van trobar l'entrada de la tomba de Tutankhamon.

N'havia sentit parlar tant, de Tutankhamon! Hom deia que era la tomba on més tresors s'havien trobat. Sovint m'imaginava un viatge per Egipte, recorrent la Vall dels Reis i visitant totes les piràmides. Més d'una vegada ho havia comentat al pare. Però ell sempre m'eixia amb la mateixa cançó: dedica't a estudiar i ja tindràs temps de veure món.

Vaig mirar el rellotge. Només faltava un quart. El Joan no devia tardar molt. Viu prop d'allí i m'havia dit que es deixaria caure una mica abans de l'hora acordada. El sol pegava ja de valent. En dies com aquests, vaig pensar, s'agraeix no estar suportant el rotllo a l'institut.

Anava a continuar amb el relat del descobriment quan, tot d'una, una Renault Express va entrar a l'atzucac i va aparcar a la vorera contrària, just a la meua altura. No és que em fixe detingudament en cada vehicle que veig, però el dibuix de la porta d'aquell cotxe em va cridar l'atenció. Representava una espècie de guerrer en posició de llançar amb un arc. Si no anava errat, era el logotip d'una empresa de lloguer de vehicles. Hi viatjaven dos individus morenos, amb ulleres de sol molt fosques. Fixaren la seua atenció en el camió que feia la descàrrega a la porta del Museu, al final del carrer. Un d'ells, el qui ocupava la plaça del copilot, va traure una llibreta i va anotar-hi alguna cosa. A primer cop d'ull, pel moviment i les indicacions amb les mans, em va semblar que vigilaven algú. Em vaig intentar convèncer que la meua imaginació corria massa de pressa (reconec que m'agraden molt les novel·les de lladres i serenos i que sóc un poc fantasiós). De sobte, el conductor del vehicle es girà cap on era jo. Intuïtivament, vaig desplaçar la mirada tan ràpidament com vaig poder tot simulant que llegia. De reüll, però, observí que el paio assenyalava amb el dit en la meua direcció. Se'm va fer un nus a la gola. M'havien clissat! Durant uns segons no vaig poder embastar dos pensaments consecutius. No tenia ni idea de qui podien ser. Per què dintre em miraven? Notí com si els peus em tre-

molaren i vaig engolir saliva. M'he de tranquil·litzar, em vaig dir; al cap i a la fi, jo no he fet res i...

–Ei! Com va això? –vaig escoltar al mateix temps que sentia una mà al muscle.

Deguí pegar un bon salt, perquè el Joan es va sorprendre moltíssim de la meua reacció tan exagerada.

–Lliges una novel·la de por o què?

–Eh? No..., no. Ostres! És que m'has espantat.

–Perdonà'm, home, perdonà'm.

El Joan és el meu millor amic. El primer dia de curs el tutor ens va fer seure junts i, des d'aquell instant, vam travar una bona relació. És un tio legal. Pel que fa als colzes, el ben cert és que, tot i tenir capacitat, no es pot dir que es mate a estudiar. Ja sabeu, la llei del mínim esforç. Com tots, més o menys. Ell, però, té una excusa: son pare treballa en l'administració, en un lloc d'aquells on la paperassa al damunt la taula acaba ofegant-te; i sempre està sermonejant-lo amb la història que, si vol ser algú a la vida, ha de sacrificar-se i estudiar bona cosa. I com que el Joan té molt clar que no vol acabar com ell...

Encara no dúiem ni cinc minuts de conversa que hi aparegueren l'Anna i la Marta. (L'Anna i la Marta són inseparables: sempre van juntes a tots els llocs.) D'un temps ençà havia detectat que, al Joan, li feia gràcia la Marta. Però no n'havíem parlat mai. Ell és bastant diferent a mi, en aquest aspecte. Com que és

una persona molt dinàmica i sempre duu la iniciativa en totes les converses, li és més fàcil dissimular els seus sentiments: sempre el veus animat i fent broma, i mai no encertes a endevinar en què pensa realment.

–Que matiners!, no? –digué la Maria.

–És que ens agrada ser els primers en tot –amollà el Joan, que, altrament, té la virtut de dir el menys adequat en el moment menys oportú.

–Hola, Francesc –féu l’Anna, tot apartant-se amb la mà un ble de cabells que li cobria la galta.

Estava realment magnífica. Duia una brusa beix que li ressaltava la seua pell morena i un jersei deixat caure a sobre les espatlles.

–Hola, com va? Veniu al Museu? –Pregunta estúpida pròpia d’un bajoca com jo.

–I a què vols que vinguen, fava? –El meu amic, amb la seua diplomàcia habitual.

–Creieu que serà interessant, açò de l’art egipci? –preguntà la Marta.

–Bah! Les quatre ximpleries de sempre, supose –digué el Joan–. La veritat és que a mi això de les figuretes...

En aquell moment arribaven ja els *profes* i tots s’afanyaren a fer rogle per tal d’arreglar les entrades. En el moment que vaig obrir la motxilla per guardar-hi el llibre, em recordí dels dos païos del cotxe. La conversa amb el Joan i, sobretot, l’arribada

de l'Anna, havien fet que se me n'anaren del cap. Em vaig apropar a la barana a fi de fer un cop d'ull dissimuladament. Al carrer no hi havia cap vehicle, llevat del camió: havien desaparegut. La situació em va provocar com un neguit a la panxa. Vaig pensar que faria bé d'oblidar-me de tantes històries fantàstiques, i m'incorporí al grup.

Com ja havia deduït, algunes sales de l'exposició que teníem previst de visitar encara no estaven obertes. Una de les guies ens informà que, a causa de problemes de transport i de duanes, algunes peces del Museu del Caire, pertanyents al tresor de la tomba de Tutankhamon, no havien pogut arribar a hora. Fins ací m'arriba la sort, vaig pensar. Com diu el pare, qui és desgraciat ja sabeu amb què entropessa. La xica es va disculpar i, en nom de la direcció, va oferir una nova visita a partir de l'endemà per a tots aquells alumnes de l'institut que desitjaren contemplar les peces que hi faltaven. Fet i fet, almenys tenia una bona excusa per a tornar-hi.

L'exposició, en general, era bastant interessant. Però van ser sobretot les sales dedicades a les immenses efígies i a les pintures de les cambres mortuòries de les piràmides, les que cridaren poderosament l'atenció de la majoria. I això que la *profè* d'Història, en preparar el dia abans la visita, ens havia advertit que la major part de les peces que hi contemplaríem eren

reproduccions. La raó era ben senzilla: era l'única manera de programar exposicions itinerants arreu del món i aconseguir al mateix temps que els originals no es veieren sotmesos al tràfec dels innombrables trasllats, amb el consegüent perill de sostraccions o accidents. Per aquest motiu, a mi, m'atreien més els aparadors de vidre gruixut que guardaven petits objectes dels tresors dels faraons. Com més menuts, més possibilitats que foren originals. Em vaig separar del grup i entrí en una de les sales dedicades a Tutankhamon. Hi havia tota classe d'objectes sumptuaris: un setial d'or enlluernador, recipients i atuells de diversos materials i metalls preciosos, espills amb estoigs daurats, diademes, pectorals, etc. Em va sorprendre una immensa copa d'alabastre, a manera de calze, amb dues anses decorades amb motius escultòrics i jeroglífics. Era bellíssima. Em resultava familiar. Creia haver-la vista en alguna fotografia d'algun llibre d'art. Vaig llegir-ne la llegenda explicativa: «*Copa de la immortalitat*» del *Benefactor de Tebes*.

De sobte va ocórrer una cosa estranya: vaig sentir al meu darrere com un silenci profundíssim, com un buit que no sabia ben bé explicar. Em vaig girar lentament i vaig fer una ullada al llarg de la immensa sala: m'hi havia quedat sol. En mirar cap a l'esquerra, però, vaig advertir, al fons de l'estança, la figura d'un home que observava la part alta d'una vitrina.

Vestia d'una manera bastant peculiar: duia un abric fosc, exageradament llarg, un barret idèntic als que es veuen en les pel·lícules angleses i un bastó a la mà dreta. No sé per què, vaig notar que se m'esborronava la pell. No era por, ni fred; era com una sensació nova que no recordava haver experimentat mai. M'arronsí d'espatlles: els tipus *rarets* sempre acabem ajuntant-nos, se'm va acudir. Continuí escrutant les vitrines fins que vaig arribar a la que havia cridat l'atenció de l'extravagant individu, que ja no hi era.

—Al pas que dus, et veig sopant ací —vaig escoltar darrere meu.

Era el Joan.

—Com? Ah!, sí, ja vaig, ja vaig.

—Mira: si no t'espaviles, s'acabarà el dia i passaràs la mà per la paret.

—Com?

—Com!?, com!?. No saps dir res més? Hui estàs un poc raret! —I, en veure que jo no reaccionava:— L'Anna! Penses estar tot el dia a més de vint metres d'ella, o què? —em va etzibar mentre m'estirava del braç i em treia de la sala.

—Ei! Espera! Em falta només aquesta vitrina...

El ben cert és que me n'havia oblidat per complet. Primer, l'esglai dels païos del cotxe; després, l'exposició, que m'havia mantingut totalment embadalit, i, finalment, aquell home del vestit obscur...

No em podia traure del cap la impressió que m'havia provocat la seua presència. Vaig intentar convèncer-me que seria millor deixar-ho córrer. El Joan tenia raó: si no em feia avant, passaria tota la vesprada i no intercanviaria amb l'Anna ni una sola paraula.